

บทที่ 1

บทนำ

1.1ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันนี้อุบัติเหตุบนท้องถนนมีเกิดขึ้นทุกวัน และเพิ่มปริมาณมากขึ้น อันเกิดจากการที่ผู้ขับขี่รถบนท้องถนนไม่ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ขับขี่เมาสุราขณะขับรถหรือ การใช้ความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น ในปัจจุบันประเทศไทยแก้ไขพระราชบัญญัติจราจรทางบก โดยเพิ่มโทษผู้ขับขี่ที่เมาสุรา ผู้ขับขี่ที่เมาสุราและทำให้บุคคลอื่นได้รับอันตราย หรือทำให้บุคคลอื่นเสียชีวิต ซึ่งบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 16 ธันวาคม 2550 เป็นต้นมา แต่ที่ยังมีปัญหาลักษณะนี้ การตรวจวัดหาปริมาณแอลกอฮอล์จากร่างกายผู้ขับขี่ หากผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ตรวจ ซึ่งตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกมีกำหนดไว้ในมาตรา 142 และวิธีการทดสอบจากกฎกระทรวง ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ผู้มีอำนาจเรียกให้ทดสอบแล้ว หากผู้ขับขี่ไม่ปฏิบัติตาม ผู้ขับขี่จะเสียค่าปรับเพียงหนึ่งพันบาทเท่านั้น แต่ไม่มีอำนาจบังคับให้ทดสอบจึงเป็นช่องว่างทำให้มีผู้ฝ่าฝืนอีกมาก ควรแก้ไขบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนคำสั่งในการทดสอบตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ หรือถ้าผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบก็ให้สันนิษฐานว่าผู้ขับขี่นั้นมีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยไม่ต้องมีการกักตัวไว้ก่อนตามมาตรา 142 ของพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ต้องรับโทษเหมือนกับผู้ที่ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดตามที่ได้ทดสอบแล้ว เพื่อป้องกันผู้ขับขี่ฝ่าฝืนการตรวจพิสูจน์

หลักการในการแสวงหาพยานหลักฐานจากตัวผู้กระทำความผิดในกรณีที่ทำให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายถึงบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตาย ซึ่งการตรวจวัดแอลกอฮอล์ในเลือดนั้น ต้องนำวิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 มาบังคับใช้ โดยการตรวจวัดได้ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ถูกตรวจ นอกจากนี้การตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จะต้องกระทำในทันที ปล่อยเวลา

ให้ช้าเกินไป ก็ทำให้ไม่พบปริมาณแอลกอฮอล์ที่จะใช้ลงโทษผู้ขับขี่ที่กระทำผิดได้ ดังนั้นจึงควรพิจารณาว่ากฎหมายจราจรควรมีบทบัญญัติเพิ่มเติมโดยให้มีการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากร่างกายผู้ขับขี่ที่มีการเกิดอุบัติเหตุขึ้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะได้รับความยินยอมหรือไม่ ทั้งนี้

จะต้องคำนึงถึงหลักประกันสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกตรวจว่าจะเป็น การละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือไม่ เพียงใด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) ศึกษาขอบเขตการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานของรัฐ ในการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากตัวผู้ขับขี่ เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการลงโทษผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ
- 2) ศึกษาการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1
- 3) ศึกษาแนวทางการปรับปรุงการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากร่างกายผู้ขับขี่ที่เหมาะสมตามกฎหมายไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 ที่บังคับใช้ในปัจจุบันนี้ ยังไม่อาจบังคับให้ โดยผู้ขับขี่ที่ดื่มสุราและไม่ยอมทดสอบการวัดปริมาณแอลกอฮอล์ และหากจะรอความยินยอมตามหลักในมาตรา 131/1 ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อาจทำให้ล่วงเลยเวลาที่จะตรวจวัดได้

1.4 วิธีการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยจากตัวบทกฎหมาย หนังสือ บทความต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบทความทาง internet ซึ่งเป็นการศึกษาทั้งของประเทศไทยและเปรียบเทียบกับของต่างประเทศ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 1) ทราบถึงขอบเขตการใช้อำนาจและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ว่าทำได้เพียงใด ทั้งที่บัญญัติในพระราชบัญญัติจราจรทางบกพ.ศ. 2522 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 131/1
- 2) ทราบถึงวิธีการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ขับขี่ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ
- 3) ทราบแนวทางการปรับปรุงพระราชบัญญัติจราจรทางบก ให้สามารถตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ